

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)
z dnia 11 września 2007 r.*

W sprawie C-227/04 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 28 maja 2004 r.,

Maria-Luise Lindorfer, urzędnik Rady Unii Europejskiej, zamieszkała w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez G. Vandersandena oraz L. Leviego, avocats,

strona skarżąca,

w której drugą stroną jest:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez F. Antona oraz M. Sims-Robertson, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, A. Rosas, R. Schintgen, E. Juhász (sprawozdawca) i J. Klučka, prezesi izb, R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Löhmus, E. Levits i A. Ó Caoimh, sędziowie,

rzecznik generalny: F. G. Jacobs, następnie E. Sharpston,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego F. G. Jacobsa na posiedzeniu w dniu 27 października 2005 r.,

uwzględniając postanowienie o ponownym otwarciu procedury ustnej z dnia 26 kwietnia 2006 r. i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 28 czerwca 2006 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego E. Sharpston na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 M.L. Lindorfer wnosi w swoim odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 18 marca 2004 r. w sprawie T-204/01 Lindorfer przeciwko Radzie, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, RecFP str. I-A-83 i II-361, którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 3 listopada 2000 r. dotyczącej wyliczenia lat uprawniających do emerytury w związku z przeniesieniem do systemu wspólnotowego zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury nabytych przez nią w systemie austriackim (zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 Artykuł 1a ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, który został dodany do tego regulaminu pracowniczego rozporządzeniem (WE, EWWiS, Euratom) nr 781/98 z dnia 7 kwietnia 1998 r. (Dz.U. L 113, str. 4, zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), stanowi:

„W przypadkach, w których ma zastosowanie niniejszy regulamin pracowniczy, urzędnicy uprawnieni są do równego traktowania bez bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na rasę, przekonania polityczne, filozoficzne i religijne, płeć lub orientację seksualną, bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów dotyczących osób o określonym stanie cywilnym”.

3 Artykuł 77 regulaminu pracowniczego przewiduje:

„Urzędnik po odbyciu dziesięciu lat służby nabywa uprawnienia emerytalne [...].

Emerytura stanowi nie więcej niż 70% ostatniego wynagrodzenia podstawowego, odpowiadającego grupie zaszerogowania, do której urzędnik należał przez okres co najmniej roku. Emerytura w tej wysokości przysługuje urzędnikowi, którego czas trwania służby uprawniającej do emerytury wynosi co najmniej trzydzieści pięć lat obliczonych zgodnie z przepisami art. 3 załącznika VIII. W przypadku gdy czas trwania służby uprawniającej do emerytury jest krótszy niż trzydzieści pięć lat, powyższa maksymalna wysokość emerytury jest proporcjonalnie zmniejszana.

[...]

Prawo do emerytury nabywa się z ukończeniem 60 roku życia”.

4 Zgodnie z art. 83 regulaminu pracowniczego:

„1. Świadczenia emerytalne i rentowe pokrywane są z budżetu Wspólnot. Państwa członkowskie wspólnie gwarantują wypłacenie takich świadczeń, zgodnie ze skalą ustanowioną w odniesieniu do finansowania tych wydatków.

[...]

2. Urzędnicy ponoszą jedną trzecią kosztów finansowania [wspólnotowego] systemu emerytalno-rentowego. [...]

[...]

4. Jeżeli oszacowanie aktuarialne systemu emerytalno-rentowego, przeprowadzone na wniosek Rady przez jednego lub kilku rzeczoznawców, wskazuje, iż składki urzędników są niewystarczające do sfinansowania [jednej trzeciej] świadczeń należnych w ramach systemu emerytalno-rentowego, organy budżetowe, stanowiąc zgodnie z procedurą budżetową oraz po zasięgnięciu opinii Komitetu ds. regulaminu pracowniczego, o którym mowa w art. 10, ustalają, jakie zmiany należy wprowadzić w odniesieniu do wysokości składek lub wieku emerytalnego”.

5 Artykuł 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego przewiduje:

„Emerytura wypłacana jest na podstawie całkowitej liczby lat pełnienia służby przez danego urzędnika uprawniających go do otrzymania emerytury. Każdy rok pracy uwzględniony zgodnie z przepisami art. 3 zalicza się jako jeden rok służby uprawniający do emerytury, a każdy pełny miesiąc do zaliczenia jednej dwunastej roku służby uprawniającego do otrzymania emerytury.

Przy obliczaniu emerytury uwzględnia się nie więcej niż [trzydzieści pięć] lat służby uprawniających do emerytury.”

6 Artykuł 5 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego stanowi:

„Bez względu na przepisy art. 2, urzędnik w wieku 60 lat, który przepracował mniej niż 35 lat uprawniających do emerytury oraz który nadal nabywa uprawnienia

emerytalne na mocy art. 3, w odniesieniu do każdego roku służby między 60 rokiem życia a wiekiem, od którego otrzymuje on emeryturę, uprawniony jest do podwyższenia o 5% uprawnień emerytalnych nabytych przez niego w wieku 60 lat; jego emerytura nie może jednak przekraczać 70% ostatniego wynagrodzenia podstawowego, zgodnie z art. 77 akapit drugi lub trzeci regulaminu pracowniczego.

[...]”.

- 7 Artykuł 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego stanowi, że urzędnik, który podejmuje służbę we Wspólnotach po zakończeniu służby w administracji rządowej albo w organizacji krajowej lub międzynarodowej, lub po wykonywaniu działalności zawodowej na podstawie stosunku pracy lub na własny rachunek, przy powołaniu go na urzędnika na czas nieokreślony może zlecić wpłatę na rzecz Wspólnot ekwiwalentu aktuarialnego albo zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury, które nabył z tytułu takiej działalności. Ten sam przepis stanowi ponadto, że w takim przypadku instytucja, w której urzędnik pełni służbę, biorąc pod uwagę jego grupę szeregowania, do której został powołany na urzędnika na czas nieokreślony, określa liczbę lat służby uprawniających do emerytury, które są zaliczane w ramach jej systemu emerytalnego w związku z poprzednim okresem zatrudnienia, na podstawie kwoty ekwiwalentu aktuarialnego lub zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury.
- 8 Decyzją z dnia 13 lipca 1992 r. Rada przyjęła ogólne przepisy wykonawcze dotyczące stosowania art. 11 ust. 1 i 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, zmienione następnie decyzją Rady z dnia 19 grudnia 1994 r. (zwane dalej „ogólnymi przepisami wykonawczymi”).
- 9 Na podstawie art. 10 ust. 2 ogólnych przepisów wykonawczych, liczbę lat uprawniających urzędników do emerytury oblicza się na podstawie całkowitej kwoty przeniesionej, z zastrzeżeniem potrącenia odsetek zwykłych w wysokości 3,5% w stosunku

rocznym za okres od daty powołania danego urzędnika do daty faktycznego przeniesienia powyższej kwoty na rzecz Wspólnot. Wspomnianych odsetek nie potrąca się za okresy, w których kwota podlegająca przeniesieniu nie podlegała rewaloryzacji lub w systemie emerytalnym, do którego należał zainteresowany przed rozpoczęciem służby we Wspólnotach nie naliczano odsetek.

- 10 Artykuł 10 ust. 3 i 4 ogólnych przepisów wykonawczych (dokonane zostanie odniesienie do dwóch wzorów, zwanych dalej „wzorami przeliczeniowymi”) stanowi:

„3. Liczbę lat uprawniających do emerytury oblicza się, zamieniając:

- kwotę przeniesioną (A) na teoretyczną emeryturę (P) uzależnioną od wartości aktuarialnych (V) określonych przez organy budżetowe na podstawie art. 39 załącznika VIII do [regulaminu pracowniczego], według wzoru $P = A/V$,
- tę emeryturę (P) na liczbę lat uprawniających do emerytury w rozumieniu regulaminu pracowniczego (Y) na podstawie podstawowego wynagrodzenia rocznego (S) dla grupy szaszerogowania tego urzędnika [...] według wzoru $Y = P \times 100/S \times 2$.

W każdym razie, liczba lat uprawniających do emerytury nie może w żadnym wypadku przekraczać liczby lat, podczas których zainteresowany przed rozpoczęciem służby we Wspólnotach należał do systemów, które nie są systemami uzupełniającymi.

4. Kwota przenoszona na rzecz Wspólnot w walucie innej niż frank belgijski jest — dla potrzeb określenia liczby lat uprawniających do emerytury — przeliczana na franki belgijskie, zgodnie z następującymi modelami:

[...]

b) w odniesieniu do urzędników powołanych po dniu 31 grudnia 1971 r. [...] kwotę podlegającą przeniesieniu dzieli się proporcjonalnie do okresów, podczas których nabyte zostały uprawnienia emerytalne odpowiadające tej kwocie, tzn. do okresu przed dniem 1 stycznia 1972 r. oraz do okresu po dniu 31 grudnia 1971 r.

Kwotę częściową odpowiadającą okresowi przed dniem 1 stycznia 1972 r. przelicza się na podstawie parytetów przyjętych przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy, obowiązujących w dniu 31 grudnia 1971 r.

Kwotę częściową odpowiadającą okresowi po 31 grudnia 1971 r. przelicza się na podstawie średniego uaktualnionego kursu ustalonego przez Komisję dla okresu od 1 stycznia 1972 r. do daty powołania urzędnika [zwane dalej „wariantem i”) [...]].

Jednakże na wniosek urzędnika [...], kwotę (A) wykorzystywaną do obliczeń przelicza się na podstawie uaktualnionego kursu obowiązującego w dniu przeniesienia. W takim przypadku wynagrodzeniem (S) oraz wartością aktuariálną (V), jakie należy uwzględnić przy obliczaniu przyznanej liczby lat uprawniających do emerytury, jest wysokość wynagrodzenia odpowiadająca grupie zaszerogowania urzędnika [...] na dzień przeniesienia oraz wartość aktuariálna odpowiadająca wiekowi urzędnika [zwane dalej „wariantem ii”) [...]”. [tłumaczenie nieoficjalne]

- 11 Tabela ekwiwalentów aktuarialnych dla celów stosowania art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, w brzmieniu wynikającym z decyzji Rady z dnia 13 lipca 1992 r., zawiera następujące wartości dla obu płci odnośnie do przedziału wiekowego 30–50 lat:

<i>Wiek</i>	<i>Mężczyźni</i>	<i>Kobiety</i>
30	9,667	10,269
31	9,811	10,426
32	9,956	10,586
33	10,102	10,746
34	10,249	10,908
35	10,397	11,071
36	10,546	11,236
37	10,695	11,402
38	10,846	11,569
39	10,998	11,739
40	11,154	11,912
41	11,308	12,034
42	11,465	12,261
43	11,625	12,441
44	11,788	12,626
45	11,955	12,816
46	12,127	13,013
47	12,302	13,215
48	12,480	13,422
49	12,661	13,633
50	12,847	13,850

- 12 Na podstawie art. 31 regulaminu pracowniczego, wybrani kandydaci są powoływani na urzędników kategorii A lub służb językowych do bazowej grupy zaszeregowania w ramach właściwej im kategorii lub kategorii specjalnej. Jednakże, organ powołujący może stosować wyjątki od tego przepisu z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń.
- 13 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 626/95 z dnia 20 marca 1995 r. wprowadzającego, w związku z przystąpieniem Austrii, Finlandii i Szwecji, przepisy szczególne i przejściowe dotyczące zatrudnienia urzędników Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 66, str. 1), przewidywał, że do dnia 31 grudnia 1999 r. wolne stanowiska pracy mogły być obsadzane obywatelami austriackimi, fińskimi i szwedzkimi poprzez stosowanie odstępstwa, między innymi od art. 31 regulaminu pracowniczego, w granicach przewidzianych w tym względzie w ramach decyzji budżetowych we właściwych instytucjach.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 14 M.L. Lindorfer, obywatelka austriacka, rozpoczęła służbę w Radzie w dniu 16 września 1996 r. W dniu 16 czerwca 1997 r. została powołana na urzędnika na czas nieokreślony na swoim stanowisku w grupie zaszeregowania A5, stopień 2. Przed zatrudnieniem w Radzie, M.L. Lindorfer pracowała w Austrii przez 13 lat i trzy miesiące. Przez ten okres opłacała składki w ramach austriackiego systemu emerytalnego.
- 15 W dniu 15 maja 1999 r., M.L. Lindorfer zaczęła ubiegać się, w oparciu o art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, o przeniesienie do wspólnotowego systemu emerytalnego zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury nabytych w systemie austriackim.

- 16 W dniu 18 lutego 2000 r., austriacki fundusz ubezpieczeń powiadomił M.L. Lindorfer, że wysokość zryczałtowanej wartości wykupu jej austriackich uprawnień emerytalnych ustalono tymczasowo, w dniu 1 marca 2000 r., na 1 306 712,23 ATS. Poinformowano ją również, że nie przysługuje jej prawo do emerytury w Austrii, ponieważ nie opłacała składek przez minimalny wymagany okres wynoszący 180 miesięcy. Zaproponowano jej jednakże „wykup” brakujących 21 miesięcy przynależności do systemu poprzez uiszczenie kwoty 237 963,6 ATS. M.L. Lindorfer nie ustosunkowała się do tej propozycji.
- 17 W dniu 28 marca 2000 r., wydział „Emerytury” sekretariatu generalnego Rady wystosowała notkę do M.L. Lindorfer, do której dołączono obliczenia zatytułowane „Wyliczenie lat uprawniających do emerytury przysługującej na podstawie regulaminu pracowniczego podlegających zaliczeniu zgodnie z art. 11 ust. 2 załącznika VIII regulaminu pracowniczego”. Z informacji tej wynika, że stosownie do przeniesionej kwoty okres uprawniający do emerytury wyniósł 5 lat, 3 miesiące i 24 dni.
- 18 Pismem z dnia 12 września 2000 r., M.L. Lindorfer powiadomiła wydział „Emerytury”, że wyraża „zgodę co do zasady” na przeniesienie zryczałtowanej wartości wykupu swoich austriackich uprawnień emerytalnych. Zakwestionowała jednakże liczbę lat uprawniających do emerytury wskazaną w wyżej przywołanych obliczeniach z uwagi na to, że metoda obliczeniowa użyta przez Radę była dyskryminacyjna i nieprzejrzysta. Wreszcie zwróciła się z prośbą o szereg informacji.
- 19 W dniu 29 września 2000 r., austriacki fundusz ubezpieczeń ustalił kwotę podlegającą przeniesieniu na 1 337 136,07 ATS.
- 20 Pismem z dnia 3 listopada 2000 r., otrzymanym przez M.L. Lindorfer w dniu 7 listopada 2000 r., poinformowano ją o spornej decyzji. W dniu 2 lutego 2001 r., M.L. Lindorfer wniosła na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego zażalenie na tę decyzję, do którego w dniu 25 kwietnia 2001 r. dołączyła uzupełnienie.

21 Decyzją z dnia 31 maja 2001 r. Rada oddaliła to zażalenie.

Skarga przed Sądem i zaskarżony wyrok

22 W dniu 5 września 2001 r. M.L. Lindorfer wniosła skargę do Sądu o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie, jak również nakazanie Radzie ponownego ustalenia, w oparciu o właściwą podstawę prawną, liczby lat uprawniających do emerytury przysługującej na podstawie regulaminu pracowniczego podlegających zaliczeniu dla celów jej emerytury wspólnotowej wskutek przeniesienia uprawnień emerytalnych nabytych w Austrii.

23 W uzasadnieniu swojej skargi M.L. Lindorfer podniosła zasadniczo dwa zarzuty. Pierwszy dotyczy niezgodności z prawem art. 10 ust. 3 i 4 ogólnych przepisów wykonawczych, a drugi niezgodności z prawem art. 11 ust. 2 załącznika VIII regulaminu pracowniczego. Twierdzi ona, że pierwszy z przepisów jest sprzeczny z zasadą równego traktowania, a drugi — z tą samą zasadą oraz z zasadą swobody przepływu pracowników.

24 Odnośnie do pierwszego zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem art. 10 ust. 3 i 4 ogólnych przepisów wykonawczych, Sąd uznał, że cztery elementy zarzutu podniesione przez M.L. Lindorfer powinny zostać oddalone jako bezzasadne.

25 Odnośnie do pierwszego elementu pierwszego zarzutu, to znaczy krytykowania przez M.L. Lindorfer tego, że we wzorach przeliczeniowych grupa zaszerogowania jest uwzględniana w ten sam sposób w odniesieniu do urzędników zatrudnianych w bazowej grupie zaszerogowania danej kategorii jak w odniesieniu do tych, którzy

są zatrudniani w wyższej grupie, Sąd przypomniał, że ogólne przepisy wykonawcze mają na celu wykonanie art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, którego akapit drugi stanowi, że „instytucja, w której urzędnik pełni służbę, biorąc pod uwagę jego grupę zaszeregowania, do której został powołany na urzędnika na czas nieokreślony, określa liczbę lat służby uprawniających do emerytury, które są zaliczane w ramach jej systemu emerytalnego w związku z poprzednim okresem zatrudnienia, na podstawie kwoty ekwiwalentu aktuarialnego lub zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury”.

- 26 Sąd przypomniał również, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem to grupa zaszeregowania, a konkretnie grupa przyznana w dniu powołania na urzędnika, powinna zostać uwzględniona dla celów wyliczenia lat uprawniających do emerytury w odniesieniu do urzędników, którzy wnoszą o przeniesienie krajowych uprawnień emerytalnych do systemu wspólnotowego (wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie T-106/01 Youssouroum przeciwko Radzie, RecFP str. I-A-93 i II-435, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 Sąd uznał, że o ile zastosowanie wzorów przeliczeniowych skutkuje tym, że im wyższe wynagrodzenie podstawowe, tym bardziej ograniczone zaliczenie lat uprawniających do emerytury, o tyle nie można wywnioskować stąd istnienia dyskryminacyjnego traktowania, ponieważ dyskryminacja może polegać tylko na tym, że stosuje się różne normy do porównywalnych sytuacji.
- 28 Tym samym, nowozatrudniony urzędnik zaszeregowany do grupy A5 ma większe szanse na zakończenie swojej kariery zawodowej w wyższej grupie zaszeregowania niż urzędnik zatrudniony w grupie zaszeregowania A7, a w rezultacie, uzyskania wyższego wynagrodzenia i wyższych uprawnień emerytalnych niż ten ostatni urzędnik.
- 29 Odnośnie do drugiego elementu pierwszego zarzutu, to znaczy krytykowania przez M.L. Lindorfer okoliczności, że art. 10 ust. 4 ogólnych przepisów wykonawczych przewiduje przeliczenie na franki belgijskie kwoty przenoszonej na rzecz Wspólnot

w walucie innej niż frank belgijski, Sąd stwierdził, w oparciu o pisemne wyjaśnienia M.L. Lindorfer oraz wyjaśnienia udzielone przez nią podczas rozprawy, że nie tyle kwestionuje ona konieczność przeliczenia kwoty podlegającej przeniesieniu na franki belgijskie lub euro, ile skutki, jakie to przeliczenie wywołuje w zależności od tego, czy użyto w tym celu wariantu i) lub wariantu ii).

30 Sąd oddalił ten zarzut, gdyż w pkt 76 i 77 zaskarżonego wyroku stwierdził, co następuje:

„76 W istocie, po pierwsze, porównania, jakich dokonuje [M.L. Lindorfer], usiłując wykazać zasadność swoich twierdzeń nie są w żadnym razie niezbite. I tak, w pierwszej tabeli, którą przedstawiła [...], porównuje swoją sytuację z sytuacją urzędnika, którego płeć, wiek i klasyfikacja na stopień przy zatrudnieniu są różne od jej płci, wieku i klasyfikacji, pomimo tego że te elementy uwzględnia się przy obliczaniu lat uprawniających do emerytury. Ponadto, jak słusznie podnosi Rada w swojej odpowiedzi na jedno z pytań na piśmie zadanych przez Sąd, w żaden sposób nie wykazano, że [M.L. Lindorfer] użyła tej samej daty dla dokonania wyliczeń zawartych w tej tabeli. Inne porównania dokonane przez tę ostatnią [...] tym bardziej są niemożliwe do przyjęcia, ponieważ spoczywają na niewłaściwych założeniach. I tak, wyliczenia, które przedstawia są fałszywe z tego względu, że stosuje ona wariant i) do kwot wyrażonych w różnych walutach narodowych i uzyskanych po przeliczeniu tej samej kwoty podlegającej przeniesieniu wyrażonej w szylingach austriackich w oparciu o »aktualne kursy« odpowiadające zapewne kursom przeliczeniowym pomiędzy euro a tymi walutami narodowymi obowiązującymi od dnia 1 stycznia 1999 r. Tymczasem jest oczywiste, że w trakcie dwudziestosiedmioletniego okresu pracy poprzedzającego podjęcie służby we Wspólnotach, przywołanego przez [M.L. Lindorfer], pojawiały się, czasem poważne, zmiany w kursach wymiany tych walut narodowych. Należy zauważyć ponadto, że w ramach swojego przykładu zastosowania wariantu i) do kwoty wyrażonej we frankach belgijskich [M.L. Lindorfer] nie dokonuje najpierw przeliczenia w oparciu o »aktualny kurs«, i że w ramach swojego przykładu zastosowania tego wariantu do kwoty wyrażonej w drachmach greckich, wydaje się używać kursu wymiany pomiędzy euro a drachmą grecką obowiązującego od dnia 1 stycznia 2001 r. Poza tym, w przypadku kwot przeliczonych na drachmy greckie, na pesety hiszpańskie i na eskudo portugalskie wydaje się dokonywać tych obliczeń, odnosząc się do daty 1 stycznia 1999 r.

77 Po drugie, z wyjaśnień przedstawionych przez Radę wynika, że okoliczność, że stosowanie wariantu i) do kwoty podlegającej przeniesieniu z funduszu ubezpieczeń emerytalnych państwa posiadającego tak zwaną »słabą walutę« może być korzystniejsze niż stosowanie wariantu ii) do kwoty podlegającej przeniesieniu z funduszu ubezpieczeń emerytalnych państwa posiadającego tak zwaną »silną walutę« nie jest konsekwencją stosowania norm wspólnotowych, lecz fluktuacji różnych walut narodowych, czyli okoliczności zewnętrznych w stosunku do działań Wspólnoty. Należy zgodnie z tym zauważyć, że hiszpańska peseta i portugalskie eskudo, użyte przez [M.L. Lindorfer] w jej zestawieniach porównawczych, wielokrotnie podlegały dewaluacji w trakcie lat dziewięćdziesiątych”.

31 Sąd oddalił również trzeci element pierwszego zarzutu. Zasadnicza część jego argumentacji została przedstawiona w sposób następujący:

„81 [...] [M.L. Lindorfer] nie może w sposób przekonujący twierdzić, że we wspólnym systemie emerytalnym nie istnieje w ogóle rozróżnienie według płci, jeśli chodzi o składki urzędników i wiek wymagany do przejścia na emeryturę.

82 Po pierwsze, porównuje w ten sam sposób dwie kategorie urzędników znajdujących się w odmiennych sytuacjach, to znaczy z jednej strony urzędników, którzy dokonują przeniesienia do Wspólnot ekwiwalentu aktuarialnego lub zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury nabytych przed podjęciem zatrudnienia we Wspólnotach, a z drugiej strony urzędników, którzy opłacają składki do wspólnotowego systemu emerytalnego w związku z ich pracą na rzecz instytucji wspólnotowej.

83 Po drugie — w każdym przypadku — stosowanie czynników różniących się w zależności od płci i wieku do wyliczeń liczby dodatkowych lat uprawniających do emerytury jest obiektywnie uzasadnione potrzebą zapewnienia racjonalnego

zarządzania finansowego wspólnotowym systemem emerytalnym. Urzędnik, który zgodnie z art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego przenosi do budżetu wspólnotowego ekwiwalent aktuarialny albo zryczałtowaną wartość wykupu praw do emerytury nabytych przed podjęciem zatrudnienia we Wspólnotach, otrzymuje w zamian prawo do przyszłych świadczeń ze wspólnotowego systemu emerytalnego w formie przyznania dodatkowych lat uprawniających do emerytury, przy czym zakres tego prawa zależy od liczby takich dodatkowych lat uprawniających do emerytury. W celu określenia aktualnej wartości tego prawa, dana instytucja wspólnotowa musi uwzględnić szereg czynników, w tym przewidywaną długość okresu, w którym przeniesiony kapitał będzie obecny w budżecie wspólnotowym, przewidywany rozwój kariery danego urzędnika, prawdopodobieństwo tego, iż odpowiednie świadczenia zostaną wypłacone oraz przewidywaną długość okresu, w którym płatności te będą realizowane. Jest oczywiste, że czynniki te zależą w szczególności od płci urzędnika oraz jego wieku w momencie przystąpienia do wspólnotowego systemu emerytalnego. Z jednej strony to, że kobiety statystycznie żyją dłużej niż mężczyźni jest ustalonym faktem. Z drugiej strony prawdopodobieństwo tego, że osoba podejmująca służbę we Wspólnotach na długo przed wiekiem emerytalnym umrze przed osiągnięciem tego wieku, jest większe niż w przypadku osoby zatrudnionej w wieku bliskim momentu, w którym będzie mogła domagać się wypłaty świadczeń emerytalnych. Ponadto osoba taka pozostawia przeniesiony kapitał w dyspozycji budżetu wspólnotowego dłużej niż urzędnik bliższy wiekowi emerytalnego. Innymi słowy, takie czynniki jak czas trwania służby od daty zatrudnienia przez Wspólnoty do daty przejścia na emeryturę oraz obliczona statystycznie przewidywana długość okresu, w którym urzędnik będzie otrzymywał emeryturę wspólnotową, mają bezpośredni wpływ na finansowe zobowiązania Wspólnoty wobec każdego danego urzędnika z osobna, a racjonalne zarządzanie finansowe wspólnotowym systemem emerytalnym wymaga, aby czynniki te były brane pod uwagę i właściwie szacowane. Rada ma zatem słuszość, uwzględniając w stosowanych przez siebie wzorach przeliczeniowych czynniki aktuarialne związane z wiekiem i płcią zainteresowanego”.

32 Sąd wreszcie oddalił czwarty element pierwszego zarzutu, zgodnie z którym jest nie do przyjęcia, aby parametry wzorów przeliczeniowych ustalone w art. 10 ust. 3 i 4 ogólnych przepisów wykonawczych były uwzględniane poprzez odniesienie do różnych dat, w zależności od tego czy kwota podlegająca przeniesieniu jest przeliczana w oparciu o wariant i) lub wariant ii).

- 33 Sąd uznał, że twierdzenie M.L. Lindorfer, zgodnie z którym wariant ii) opiera się na wynagrodzeniu odpowiadającym grupie zaszeręgowania zainteresowanej w dniu faktycznego przeniesienia kwoty przez krajowy fundusz ubezpieczeń emerytalnych, wynikało z błędnego rozumienia brzmienia art. 10 ust. 4 ogólnych przepisów wykonawczych, ponieważ wynagrodzeniem uwzględnianym w tym kontekście jest wynagrodzenie odpowiadające grupie zaszeręgowania przy powołaniu na urzędnika, zaktualizowane w dniu faktycznego przeniesienia. Sąd uznał za właściwe, aby dokładna data służyła za punkt odniesienia odpowiednio dla każdego wariantu oraz dla innych parametrów wzorów przeliczeniowych.
- 34 Odnośnie do drugiego zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem art. 11 ust. 2 załącznika VIII regulaminu pracowniczego, Sąd orzekł, w pkt 99–106 zaskarżonego wyroku, że argumenty M.L. Lindorfer zmierzające do wykazania, że przepis ten nie jest zgodny z zasadami równości traktowania i swobodnego przepływu pracowników nie mogą zostać uwzględnione.
- 35 Sąd uznał za całkowicie bezzasadne twierdzenie M.L. Lindorfer, że „sam system przeniesienia” wprowadzony tym przepisem skutkowałby niekorzystnym traktowaniem urzędników, którzy później rozpoczęli karierę w służbie na rzecz Wspólnot w porównaniu z urzędnikami, którzy taką karierę rozpoczęli wcześniej.
- 36 Sąd uznał, że M.L. Lindorfer w żaden sposób nie wykazała, że prawa, które nabyła tytułem działalności zawodowej przed rozpoczęciem służby na rzecz Wspólnot nie mogą być zachowane na jej korzyść i uwzględnione we wspólnotowym systemie emerytalnym. Podkreślił, że w ramach różnych systemów nie jest nienormalne to, że liczba lat uprawniających do emerytury uwzględniona dla celów emerytury wspólnotowej jest różna od liczby lat uprawniających do emerytury uwzględnianej przez władzę krajową lub międzynarodową. Przypomniał również, że M.L. Lindorfer miała możliwość wykupu 21 miesięcy brakujących jej do uzupełnienia 180 miesięcy koniecznych do uzyskania emerytury w systemie austriackim, zachowując w ten sposób krajowe uprawnienia emerytalne, i że przeniesienie zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury w systemie wspólnotowym stanowiło możliwość, z której swobodnie skorzystała.

- 37 Według Sądu, nie można również twierdzić, że art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego narusza swobodę przepływu pracowników. Wprost przeciwnie, przepis ten ułatwia pełne korzystanie z tej podstawowej wolności, mianowicie poprzez umożliwienie osobie zamieszkującej w państwie członkowskim przyjęcia zatrudnienia w instytucji wspólnotowej bez straty uprawnień emerytalnych, które nabyła tytułem uprzedniej działalności zawodowej.
- 38 Stwierdziwszy, że M.L. Lindorfer nie przedstawiła żadnego dowodu na niezgodność z prawem art. 10 ust. 3 i 4 ogólnych przepisów wykonawczych oraz art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, Sąd oddalił skargę.

Postępowanie przed Trybunałem

- 39 Decyzją z dnia 7 czerwca 2005 r. Trybunał przydzielił sprawę pierwszej izbie. Ponieważ żadna ze stron nie wnosiła o wysłuchanie jej uwag ustnych, Trybunał postanowił o rozstrzygnięciu sprawy bez przeprowadzania rozprawy. Rzecznik generalny przedstawił swoją opinię podczas posiedzenia w dniu 27 października 2005 r., w którego następstwie zamknięto procedurę ustną.
- 40 Pierwsza izba w dniu 1 grudnia 2005 r. postanowiła, zgodnie z art. 44 § 4 i art. 118 regulaminu, przekazać sprawę Trybunałowi w celu jej ponownego przydzielenia składowi złożonemu z większej liczby sędziów.
- 41 Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2006 r. Trybunał zarządził otwarcie procedury ustnej na nowo i przeprowadzenie rozprawy. Strony oraz, zgodnie z art. 24 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości, Komisja zostały poproszone o zajęcie stanowiska w przedmiocie pytań podniesionych w tym postanowieniu.

42 W następstwie rozprawy, która odbyła się w dniu 28 czerwca 2006 r. i przedstawienia opinii przez rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2006 r., procedura ustna została zakończona.

Żądania stron

43 W swoim odwołaniu, popartym trzema zarzutami, M.L. Lindorfer wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności spornej decyzji, a w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 31 maja 2001 r. oddalającej jej zażalenie;
- nakazanie Radzie ponownego ustalenia lat uprawniających do emerytury podlegających zaliczeniu; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

44 Rada wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania oraz
- obciążenie M.L. Lindorfer kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 45 Na wstępie, należy przypomnieć, że w myśl utrwalonego orzecznictwa wywodzącego się z art. 225 WE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 112 § 1 lit. c) regulaminu Trybunału wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, którego uchylenie ma na celu oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie (wyroki: z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-41/00 P Interporc przeciwko Komisji, Rec. str. I-2125, pkt 15, z dnia 12 września 2006 r. w sprawie C-131/03 P Reynolds Tobacco i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-7795, pkt 49 i z dnia 27 lutego 2007 r. w sprawie C-355/04 P Segi i in. przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. I-1657, pkt 22).
- 46 Trybunał dokona analizy odwołania w świetle tego orzecznictwa.

W przedmiocie pierwszego zarzutu dotyczącego po pierwsze, naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na płeć oraz po drugie, niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w tym względzie

Argumentacja stron

- 47 W swoim pierwszym zarzucie M.L. Lindorfer podnosi, że Sąd naruszył art. 141 WE, a ogólniej zasadę niedyskryminacji ze względu na płeć, uznając w pkt 83 zaskarżonego wyroku, że użycie zróżnicowanych czynników w zależności od płci dla celów wyliczenia lat uprawniających do emerytury jest obiektywnie uzasadnione koniecznością zagwarantowania racjonalnego zarządzania wspólnotowym systemem emerytalnym.

48 Według M.L. Lindorfer, dyskryminacja ze względu na płeć, która zakłada uwzględnienie dłuższej przewidywalnej długości życia kobiet, nie może gwarantować równowagi finansowej systemu, o czym świadczy fakt, że ani składki urzędników, ani wiek wymagany do uzyskania emerytury nie są zdeterminowane odniesieniem do ich płci. Sąd odrzucił argument skarżącej i stwierdził w pkt 82 zaskarżonego wyroku, że porównała ona dwie kategorie urzędników, które nie mogą być porównywane, nie uzasadnił jednak dlaczego nie można dokonywać takiego porównania.

49 Rada podnosi, że art. 141 WE znajduje zastosowanie w tej sprawie, i że wyrok z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie C-152/91 Neath, Rec. str. I-6935, stanowi istotne orzecznictwo w tym względzie. Uważa, że M.L. Lindorfer, opierając się na wyrokach wydanych w innym kontekście niż kontekst niniejszego sporu, w ogóle nie wykazała, że kapitał wniesiony w wyniku przeniesienia stanowi odpowiednik stosunku zatrudnienia ze Wspólnotami. Utrzymuje zatem, że mechanizm przeniesienia odpowiada wniesieniu kapitału, zgromadzonemu poza tym stosunkiem zatrudnienia ze Wspólnotami, przez urzędnika do wspólnotowego systemu emerytalnego.

Ocena Trybunału

50 Należy stwierdzić, że M.L. Lindorfer, podnosząc niewłaściwe zastosowanie przez Sąd zasady niedyskryminacji i równego traktowania ze względu na płeć, uważa w istocie, że jedna z ogólnych zasad chronionych we wspólnotowym porządku prawnym została naruszona. W tym względzie należy ponieść, że art. 141 WE i wiele przepisów prawa wtórnego, do których odnosi się M.L. Lindorfer, jak również art. 1a ust. 1 regulaminu pracowniczego, stanowią szczególne wyrażenie ogólnej zasady równego traktowania płci.

51 Trybunał podkreślił, że prawodawca wspólnotowy, przy ustalaniu zasad dotyczących przeniesienia do systemu wspólnotowego uprawnień emerytalnych nabytych w systemie krajowym przez urzędników wspólnotowych, jest zobowiązany do przestrzegania zasady równego traktowania. W rezultacie „powinien unikać przyjmowania norm traktujących urzędników w sposób niejednakowy, chyba że sytuacja zainteresowanych, w chwili podjęcia przez nich służby na rzecz Wspólnot, uzasadnia odmienne traktowanie z uwagi na szczególne cechy nabytych uprawnień emerytalnych lub brak takich uprawnień (zob. odnośnie do zasady równego traktowania, wyrok z dnia 14 czerwca 1990 r. w sprawie C-37/89 Weiser, Rec. str. I-2395, pkt 14).

52 Sąd nie uznał za dyskryminującą okoliczność, że w związku z tym, że wartości aktuarialne są wyższe dla kobiet, to zalicza im się mniej lat uprawniających do emerytury niż mężczyznom w przypadku przeniesienia uprawnień emerytalnych do systemu wspólnotowego. Uznał on w pkt 81–83 zaskarżonego wyroku, że M.L. Lindorfer nie może twierdzić, że w tym systemie nie istnieje rozróżnienie w zależności od płci odnośnie do składek urzędników, ponieważ urzędnicy, którzy opłacają składki do wspólnotowego systemu emerytalnego w związku z pracą na rzecz instytucji wspólnotowej znajdują się w innej sytuacji niż urzędnicy, którzy dokonują przeniesienia do Wspólnot ekwiwalentu aktuarialnego czy zryczałtowanej wartości wykupu praw do emerytury, które nabyli tytułem wykonywania działalności zawodowej przed rozpoczęciem służby na rzecz Wspólnot. W każdym razie, zdaniem Sądu, użycie zróżnicowanych czynników w zależności od płci dla celów wyliczenia lat uprawniających do emerytury jest obiektywnie uzasadnione koniecznością zagwarantowania racjonalnego zarządzania finansowego tym systemem.

53 W tym względzie, należy przede wszystkim podnieść, że Sąd nie wyjaśnił, dlaczego te dwie kategorie urzędników znajdują się w sytuacjach, które nie są porównywalne w perspektywie oceny, która miała być dokonana odnośnie do istnienia ewentualnej dyskryminacji ze względu na płeć przy okazji przenoszenia uprawnień emerytalnych.

- 54 W istocie, w pkt 86 zaskarżonego wyroku, Sąd nie wyjaśnił, na jakich kryteriach, innych niż płeć, zamierzał oprzeć rozróżnienie pomiędzy traktowaniem mężczyzn i kobiet dokonujących przeniesienia uprawnień emerytalnych do systemu wspólnotowego, pomimo tego, że takie rozróżnienie nie istnieje co do składek od wynagrodzenia urzędników płci męskiej i żeńskiej.
- 55 Ponadto, należy dodać, że bez względu na to, że nie przywołano art. 1a ust. 1 regulaminu pracowniczego, przepis ten, wprowadzony rozporządzeniem nr 781/98 i znajdujący zastosowanie przy wyliczaniu lat uprawniających M.L. Lindorfer do emerytury, przewiduje, że „[w] przypadkach, w których ma zastosowanie niniejszy regulamin pracowniczy, urzędnicy uprawnieni są do równego traktowania bez [...] dyskryminacji ze względu na [...] płeć [...]”.
- 56 Po drugie, jeśli chodzi o uzasadnienie różnicy traktowania mężczyzn i kobiet koniecznością zagwarantowania racjonalnego zarządzania finansowego systemem emerytalnym, to taki argument nie może być przywołany celem powołania się na konieczność stosowania wyższych wartości aktuarialnych dla kobiet.
- 57 Wystarczy przypomnieć w tym względzie, że identyczna wysokość składek od wynagrodzeń urzędników płci męskiej i żeńskiej nie kwestionuje tego zarządzania.
- 58 Ponadto, na to, że taką samą równowagę można osiągnąć z wartościami aktuarialnymi „jednakowymi dla obu płci” wskazuje również okoliczność, że po tym jak miały miejsce okoliczności faktyczne niniejszego sporu, jak wynika z odpowiedzi Rady i Komisji na pytania Trybunału, instytucje postanowiły skorzystać z takich wartości.
- 59 W rezultacie Sąd niesłusznie nie uznał, że M.L. Lindorfer była dyskryminowana ze względu na płeć.

60 Z tego względu pierwszy zarzut jest zasadny.

W przedmiocie drugiego zarzutu dotyczącego po pierwsze, naruszenia zasady równego traktowania ze względu na to, że urzędnicy później rozpoczynający karierę zawodową są traktowani mniej korzystnie oraz po drugie, niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w tym względzie

Argumentacja stron

61 M.L. Lindorfer twierdzi, że Sąd, nie przyznając, że była ona mniej korzystnie traktowana ze względu na to, że później rozpoczęła karierę zawodową we Wspólnotach w porównaniu z urzędnikami już zatrudnionymi od dłuższego czasu, niewłaściwie zastosował zasadę równego traktowania. W istocie, według niej, system przeniesienia stawia urzędników rozpoczynających później karierę w instytucji wspólnotowej w mniej korzystnej sytuacji w porównaniu z urzędnikami, którzy zostali zatrudnieni dużo wcześniej. M.L. Lindorfer podnosi ponadto, że w pkt 67 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, gdy odrzucił zaproponowane przez nią porównanie pomiędzy jej sytuacją a sytuacją urzędnika opłacającego składki jedynie w systemie wspólnotowym.

62 Według Rady, sytuacja „urzędników, którzy zawsze pracowali w instytucji”, i którzy nie mają uprawnień krajowych do przeniesienia nie może być porównywana z sytuacją „urzędników, którzy rozpoczęli pracę później”, to znaczy tych, którzy przenoszą krajowe uprawnienia do wspólnotowego systemu emerytalnego. Rada dodaje, że gdyby te sytuacje były porównywalne, to twórcy regulaminu pracowniczego nie potrzebowaliby wprowadzać systemu zamiany kapitału na lata uprawniające do emerytury, i że prościej byłoby przyznać „urzędnikom, którzy rozpoczęli pracę później” liczbę lat uprawniających do emerytury we wspólnotowym systemie emerytalnym równą liczbie lat opłacania składek w systemie krajowym.

Ocena Trybunału

- 63 Należy przypomnieć, że zasada równego traktowania lub zasada niedyskryminacji wymagają, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w różny sposób i by różne sytuacje nie były traktowane w identyczny sposób, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (wyroki: z dnia 10 stycznia 2006 r. w sprawie C-344/04 IATA i ELFAA, Zb.Orz. str. I-403, pkt 95 i z dnia 12 września 2006 r. w sprawie C-300/04 Eman i Sevinger, Zb.Orz. str. I-8055, pkt 57).
- 64 Zważywszy na to, że M.L. Lindorfer, która rozpoczęła służbę na rzecz instytucji wspólnotowej po tym jak opłacała składki przez dany okres w austriackim systemie emerytalnym, twierdzi, że była nierówno traktowana z urzędnikami, którzy podjęli tę samą służbę wcześniej i opłacali składki we wspólnotowym systemie emerytalnym przez dany okres, należy sprawdzić, czy te dwie sytuacje są porównywalne.
- 65 We wspólnotowym systemie emerytalnym, jak podkreśliła rzecznik generalny w pkt 28 swojej opinii, emerytowanym urzędnikom wypłaca się procentową część ich ostatniego wynagrodzenia. Tym samym, wysokość tej emerytury zależy, z jednej strony od przebiegu kariery zawodowej urzędnika w służbie na rzecz Wspólnot, co znajduje odbicie w jego ostatnim wynagrodzeniu, a z drugiej strony od czasu trwania jego zatrudnienia we Wspólnotach. W takim systemie emerytura nie jest w żadnym razie określona całkowitą wysokością składek opłaconych przez czas trwania służby.
- 66 Przypadek urzędnika, który dokonuje przeniesienia w formie kapitału uprawnień emerytalnych nabytych uprzednio w systemie krajowym do systemu wspólnotowego wychodzi poza tę ramę. Liczba lat uprawniających do emerytury zaliczana na rzecz tego urzędnika zależy, zgodnie z art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, od przeniesionego kapitału oraz od grupy zaszerogowania przy powołaniu na urzędnika. Wysokość emerytury, do jakiej ma prawo urzędnik na koniec swojej kariery, zostanie określona ostatnim wynagrodzeniem oraz czasem trwania służby

na rzecz Wspólnot, do czego dodaje się lata uprawniające do emerytury wyliczone według wniesionego kapitału.

- 67 Tymczasem kwota pieniędzy, która stanowi udział tego urzędnika w budżecie wspólnotowym oraz czas poświęcony służbie w instytucjach wspólnotowych nie stanowią wartości porównywalnych.
- 68 Należy zatem stwierdzić, że M.L. Lindorfer po przeniesieniu, w chwili podjęcia zatrudnienia we Wspólnotach, do wspólnotowego systemu emerytalnego kapitału odpowiadającego uprawnieniom, jakie nabyła w systemie krajowym, nie znajduje się w sytuacji porównywalnej z sytuacją urzędnika, który wcześniej rozpoczął pracę we Wspólnotach, i który uczestniczył w systemie wspólnotowym od momentu zatrudnienia w formie składek od swego wynagrodzenia.
- 69 Co do zarzucanego niewystarczającego uzasadnienia, należy stwierdzić, że Sąd zbadał w pkt 64–68 zaskarżonego wyroku różne elementy charakteryzujące karierę urzędnika zatrudnionego na początku swojej kariery zawodowej oraz karierę urzędnika, takiego jak M.L. Lindorfer, który wcześniej pracował poza Wspólnotami i opłacał składki w krajowym systemie emerytalnym.
- 70 Należy stwierdzić, że Sąd słusznie ustalił, że M.L. Lindorfer, nie znajdując się w sytuacji porównywalnej z sytuacją urzędnika zatrudnionego na początku swojej kariery zawodowej, nie może podnosić, że była nierówno traktowana w porównaniu z nim, oraz że Sąd nie naruszył obowiązku uzasadnienia.
- 71 W rezultacie należy oddalić drugi zarzut.

W przedmiocie trzeciego zarzutu dotyczącego po pierwsze, naruszenia zasady równego traktowania, wynikającego z zastosowania wzorów przeliczeniowych oraz po drugie, braku dolnej granicy przyznawanej liczby lat uprawniających do emerytury

Argumentacja stron

- 72 M.L. Lindorfer kwestionuje pkt 76 i 77 zaskarżonego wyroku i twierdzi, że Sąd, nie przyznając, że była ona mniej korzystnie traktowana z uwagi na to, że dokonała przeniesienia swoich uprawnień emerytalnych z funduszu państwa posiadającego tak zwaną „silną walutę” w porównaniu z urzędnikami, którzy dokonali takiego przeniesienia z funduszu państwa posiadającego tak zwaną „słabą walutę”, niewłaściwie zastosował zasadę równego traktowania.
- 73 Podnosi, że Sąd nie powinien był poprzestać na stwierdzeniu, w przedmiocie wzorów przeliczeniowych walut przewidzianych w art. 10 ust. 4 ogólnych przepisów wykonawczych, że okoliczność, że zastosowanie wariantu i) do kwoty podlegającej przeniesieniu z funduszu ubezpieczeń państwa posiadającego tak zwaną „słabą walutę”, może być korzystniejsze niż zastosowanie wariantu ii) do kwoty podlegającej przeniesieniu z funduszu ubezpieczeń państwa posiadającego tak zwaną „silną walutę” i jest konsekwencją fluktuacji walut narodowych, a nie przepisów wspólnotowych.
- 74 M.L. Lindorfer jest zdania, że Sąd powinien był stwierdzić po pierwsze, że Rada postanowiła zastosować korzystniejsze traktowanie wobec kwot podlegających przeniesieniu z funduszu ubezpieczeń państwa posiadającego tak zwaną „słabą walutę” niż wobec kwot podlegających przeniesieniu z funduszu ubezpieczeń państwa posiadającego tak zwaną „silną walutę” oraz po drugie, że Rada nie może utrzymywać takich dyskryminujących praktyk.

- 75 Ponadto, M.L. Lindorfer zwraca uwagę na brak dolnej granicy przyznawanej liczby lat uprawniających do emerytury w przypadku przeniesienia uprawnień emerytalnych z państwa posiadającego tak zwaną „silną walutę”, podczas gdy liczba lat uprawniających do emerytury, jaka może być nabyta we wspólnotowym systemie emerytalnym w następstwie przeniesienia uprawnień z państwa posiadającego tak zwaną „słabą walutę” jest ograniczona progiem, aby uniknąć przekroczenia liczby lat, podczas których zainteresowany należał do krajowych systemów emerytalnych, które nie są systemami uzupełniającymi.
- 76 Według Rady, Sąd właściwie odpowiedział na odpowiednie argumenty M.L. Lindorfer w pkt 76 i 77 zaskarżonego wyroku.

Ocena Trybunału

- 77 Co do pierwszego elementu zarzutu dotyczącego wzorów przeliczeniowych, to po pierwsze należy zauważyć, że Sąd słusznie uznał w pkt 76 zaskarżonego wyroku, że porównanie dokonane przez M.L. Lindorfer nie może być rozstrzygające, ponieważ cechy „urzędnika stanowiącego punkt odniesienia” różniły się od cech M.L. Lindorfer, i że inne wykonane przez nią porównania spoczywały na niewłaściwych założeniach.
- 78 Po drugie, należy zauważyć, że gdy krajowe fundusze ubezpieczeń określają zryczałtowaną wartość wykupu praw do emerytury nabytych w krajowych systemach emerytalnych, to określają kwotę podlegającą przeniesieniu w walucie danego państwa członkowskiego, która musi być następnie wyrażona w walucie jednolitej. Wspólnota ze swojej strony posiadają szeroki zakres uznania przy definiowaniu elementów systemu przeliczeniowego.

- 79 Po trzecie, należy przypomnieć, że wariant ii) jest fakultatywny w porównaniu z wariantem i), ponieważ zgodnie z art. 10 ust. 4 lit. b) ogólnych przepisów wykonawczych, wyliczenie określone w tym przepisie zostanie dokonane dopiero na wniosek urzędnika. Jest prawdopodobne, że urzędnicy, dla których korzystniejszy jest wariant ii) wybierają właśnie ten wariant, podczas gdy ci, dla których jest on mniej korzystny wybierają zastosowanie wariantu i). Tym samym, każdy ma możliwość najkorzystniejszego traktowania.
- 80 Z tego wynika, że pierwszy element zarzutu dotyczący zastosowania wzorów przeliczeniowych nie jest zasadny.
- 81 Natomiast drugi element zarzutu dotyczący braku dolnej granicy przyznawanej liczby lat uprawniających do emerytury w przypadku przeniesienia uprawnień emerytalnych do systemu wspólnotowego należy uznać za niedopuszczalny.
- 82 Chociaż M.L. Lindorfer podnosi, że z uwagi na brak takiej granicy, sporny przepis jest niewłaściwy, to jednak nie przedstawia żadnego argumentu, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 45 niniejszego wyroku, mającego na celu wykazanie, że zaskarżony wyrok wykazuje błąd co do prawa.
- 83 Ponadto, w niniejszym przypadku twierdzenie, że Sąd niewłaściwie zastosował zasadę równego traktowania, ponieważ nie istnieje taka dolna granica jest zbyt ogólne i nieściśle, aby mogło stanowić przedmiot oceny prawnej (zob. podobnie wyrok z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-51/92 P Hercules Chemicals przeciwko Komisji, Rec. str. I-4235, pkt 113 i postanowienie z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie C-129/06 P Autosalone Ispra przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 31).

84 W tych okolicznościach należy oddalić trzeci zarzut.

85 W związku z uwzględnieniem pierwszego zarzutu podniesionego przez M.L. Lindorfer, należy uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim oddalił skargę z uwagi na brak dyskryminacji ze względu na płeć.

Skutki częściowego uchylecia zaskarżonego wyroku

86 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał uchyli orzeczenie Sądu. Może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

87 Ponieważ stan postępowania na to pozwala, należy wydać orzeczenie w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji i o nakazanie Radzie ponownego wyliczenia liczby lat uprawniających M.L. Lindorfer do emerytury.

88 W tym względzie, należy stwierdzić, że przy wyliczaniu lat uprawniających M.L. Lindorfer do emerytury, Rada uwzględniła czynnik związany z płcią i w ten sposób naruszyła zasadę niedyskryminacji ze względu na płeć oraz art. 1a ust. 1 regulaminu pracowniczego.

- 89 Co do żądania nakazania Radzie ponownego wyliczenia lat uprawniających M.L. Lindorfer do emerytury, niniejszym wystarczy przypomnieć, że zgodnie z art. 233 WE, instytucja, która wydała akt, którego nieważność stwierdzono, jest zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości.
- 90 W rezultacie należy stwierdzić nieważność spornej decyzji.

W przedmiocie kosztów

- 91 Zgodnie z art. 122 regulaminu Trybunału, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 § 2 akapit pierwszy regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ M.L. Lindorfer wniosła o obciążenie Rady kosztami postępowania, a Rada przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 18 marca 2004 r. w sprawie T-204/01 Lindorfer przeciwko Radzie zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddała skargę M.L. Lindorfer w związku z brakiem dyskryminacji ze względu na płeć.**

- 2) **Zostaje stwierdzona nieważność decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 3 listopada 2000 r. dotyczącej wyliczenia lat uprawniających M.L. Lindorfer do emerytury.**

- 3) **W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.**

- 4) **Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania w obu instancjach.**

Podpisy